

SBORNÍK FANTASTICKÝCH VÁNOČNÍCH POVÍDEK

Krev monštra a cukroví

JIŘÍ PAVLOVSKÝ, ONDŘEJ NEFF,
ŠTĚPÁN KOPŘIVA, PETR HETEŠA,
VILMA KADLEČKOVÁ, PETR STANČÍK,
PATRIK BANGA, JAN KOTOUČ A DALŠÍ

SBORNÍK FANTASTICKÝCH VÁNOČNÍCH POVÍDEK

**Krev
monštra
a cukroví**

Michaela Merglová,
Petr Brožovský (eds.)

FANTASTICKÁ
EPOCHA

© Patrik Banga c/o DILIA, Petr Brožovský, Marie Domská,
Pavel Fritz, Zuzana Hartmanová, Petr Heteša, Vilma Kadlečková,
Štěpán Kopřiva, Filip Koryta, Jan Kotouč, Vilém Koubek,
Lucie Lukačovičová, Michaela Merglová, Ondřej Neff, Jiří Pavlovský,
Martin Paytok, Petr Stančík, Dalibor Vácha, Lukáš Vavrečka, 2023
Cover illustrations © Daniel Bennett, Sapann-Design / Freepik, 2023
Cover art © Lukáš Tuma, 2023
Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2023

ISBN 978-80-278-0155-8 (print)

ISBN 978-80-278-1259-2 (ePub)

ISBN 978-80-278-1260-8 (mobi)

ISBN 978-80-278-1261-5 (pdf)

*Pro Martina a Toničku
(abychom nemuseli kupovat dárky).
Míša a Petr*

SLOVO ÚVODEM

ROLNÍČKY, ROLNÍČKY, KÝ ZMETEK VÁM DAL HLAS...

Vánoce. Stačí to slůvko jen vyslovit a snad každému se rázem vybaví chvíle klidu, pohody a radostného očekávání u nazdobeného stromečku, pod nímž se skví pěkně zabalené a naaranžované dárky. V těsném závěsu následuje představa opulentní hostiny, obvykle v hlavní roli s bramborovým salátem, kaprem na tisíc a jeden způsobů, doplněným pro jistotu řízkem, to vše hudebně podbarvené zpěvem koled i písní Karla Gotta, a samozřejmě nesmí chybět ani televizní pohádka. Prostě ideální svátky, na které se ještě po letech vzpomíná se slzou v oku a zasněným úsměvem na tváři.

Ovšem tento způsob Vánoc je oním mytickým ideálem, jehož je možné dosáhnout právě až po letech, v době, kdy jsou všechny špatné vzpomínky uzamčené do nejhlubších komnat naší paměti, zatímco ty dobré stojí na piedestalu a jsou s láskou opečovávány do brilantového lesku. To ovšem neznamená, že se na svátky nedá pohlížet opačným způsobem. Třeba jako na každoročně se opakující prokletí začínající už na začátku října mediální masáží postaviček v červených kabátcích a čepičkách se slušivými bambulkami, co nabízejí to nejlepší zboží a nejkvalitnějších služby, přes infarktové stavy při vymýšlení a shánění těch nejkusnějších dárků, uklízení a cídění obydlí do naprostého vyčerpání, mokře krvavou kaprogenocidu, skokové navýšení počtu požárů či zvýšenou míru stresu při přípravě svátečního menu

až po zdravotní potíže spojené nejen s kostmi vzpříčenými v krku a žlučnickovými záchvaty, ale třeba i s psychickými traumaty projevujícími se až po dlouhých letech sublimace, kdy v dětství neuspokojená touha po určité hračce může být spouštěčem ústícím v řádění masového vraha. Prostě hororová story, která by nadchla každého autora žánrových příběhů.

Realita je jako obvykle někde uprostřed, ovšem její hledání zřejmě nebude důvodem, proč jste otevřeli tuto knihu. Pokud jste to však udělali v čase předvánočním proto, abyste se uklidnili po nějakém tom extrémně stresujícím zážitku spojeném se svátečními povinnostmi, případně dokonce hodláte četbou načerpat trochu klidu, dobré pohody a naděje do budoucna, zřejmě budete zklamáni. Tato předmluva je jedním z mála pozitivních textů v celé antologii a dál to bude už jenom horší. Musíte prostě pochopit, že Vánoce jako literární téma jsou pro spisovatele fantastiky příliš lákavým soustem, než aby si ho nějak neupravili podle svých často velice neortodoxních, bizarních či přímo zvrácených představ. A přiznejme si, příběh, kde vše funguje bez problémů a konfliktů, aby to nakonec skončilo jedním velkým happyendem, by asi každého z nás, až na pravověrné masochisty, unudil k smrti.

Naštěstí Vánoce nabízejí spoustu nejrůznějších kontrastů, sporů a třecích ploch. Už jen onen nekonečný rozpor mezi duchovní a materiální podstatou svátků, ta nemilosrdná válka mezi strohou myšlenkou a opulentním konzumem, evokuje stejně nemilosrdný boj mezi dobrem a zlem, se kterým se dá skvěle pracovat. Navíc je tu mnohačetná symbolika odvíjející se od prastarých pohanských mýtů a rituálů, jež si posléze dovedně přisvojilo křesťanství, až po tradice, co se zrodily teprve před nedávnem a stále se vyvíjejí i mění. Pominout nesmíme ani skvělý nápad s nošením dárků a obdarováním druhých lidí. Na první pohled to sice vypadá jako

čirý altruismus, ovšem při bližším zkoumání se vždycky vyskytne nějaký ten háček, obvykle v podmínce, že musíte „být hodní“. Definice tohoto pojmu je přitom velice vágní a snadno se tak můžete dostat do té druhé kategorie, kdy v tom lepším případě „ostrouháte“, v tom horším se vám může přihodit něco dost nehezkého. A nemyslím tím získání většího množství úzkoprofilového koksovatelného uhlí, což v zimě může být výhra. Záleží přitom hlavně na entitě, která dárky rozdává.

Tyto bytosti ostatně tvoří samostatnou kapitolu příležitostí, a to už jen svou neskutečnou rozmanitostí a různorodostí. Máme zde postavy, které by od minuty mohly hrát hlavní roli v nějakém hororu, ať už díky svému vzhledu, nebo specializaci, jiné sice vypadají na první pohled roztomile, obvykle jako hodní dědečkové s bílými vlasy a vousy, ovšem takové rozdávání lahví coca-coly či jiných laskomin vzbuzuje jistá podezření. Každopádně všechno výše zmíněné je skvělým základem, ze kterého se mohou vyvinout jedinečné a originální příběhy, právě takové, jaké se sešly v této antologii.

Poměrně dost naznačuje už samotný název – *Krev, monstra a cukroví*. Když k tomu přidáte zadání ve formě „napiš vánoční povídku“ a metodické vedení editorské dvojice Michaela Merglová a Petr Brožovský, které jednotlivým autorům umožnilo maximálně popustit uzdu vlastní fantazii, můžete se nadít neskutečných věcí, stejně jako děsivých konotací i vizí napříč časem i prostorem. A tak se v knize podíváme do světů naprosto skutečných i zcela imaginárních, abychom mohli sledovat Vánoce v nejroztodivnějších podobách. Samozřejmostí bude návštěva v Betlémě u obligátních jesliček, kde ovšem vládne poněkud dusná atmosféra. Ostatně, Ježíšek či alespoň jeho jméno se objevuje hned v několika příbězích v nejrůznějších souvislostech, přičemž obvykle následuje zvěstování nějaké velké biblické pravdy, jako že

špehovat bližní své se nevyplácí, stejně jako šňupat koks po ránu, či robotická umanutost po jednom jediném pravém dárku. Jo, traumata z dětství jsou peklo, ze kterého se lehce může stát vánoční zombie apokalypsa spojená s poněkud morbidními hrátkami.

Specifickou – a nutno říci, že velmi výživnou – skupinu pak tvoří texty spojené s vánočními přáními, dárky a obdarováváním jako takovým. Asi není nutné zmiňovat, že dobrých konců je zde pomálu. Prim na opačné straně spektra přitom hraje jistý mužiček s černou buřinkou a spoustou reminiscencí na časy jen nedávno minulé. V těsném závěsu ho střídá pár bytostí, jež si v čase svátečním s chutí přihřívají vlastní krvavou polívčičku. Kupodivu se ke slovu moc nedostanou Santa Claus ani děda Mráz, ale v pohodě je zastoupí jejich alter ega z jiných zemí. Nebo ze samotného pekla. Nechybí ani poměrně brutální eskapáda v ekoterohororistickém stylu s morálním ponaučením, že krást se nemá. Stejně jako se nemá provádět invaze do cizí země v srpnu. Ale na to, jak je předchozí věta spojená s Vánoce, si už budete muset přijít sami. A abych nezapomněl, navrch je tu jedna výprava na cizí planetu, kde Vánoce zrovna nepatří mezi oblíbené svátky, alespoň tedy pro značnou část populace.

Nechme už ale temných vizí a hororových eskapád, tahle antologie nabízí i pár příběhů, které vám vrátí víru v ducha Vánoc a štědrovečerní zázraky. Někdy stačí jen málo, aby se vše změnilo k lepšímu. Je třeba jen trochu chtít. Vždyť kdy jindy by se měla plnit přání a lidé by na sebe měli být milejší než právě o Vánocích.

Každopádně tohle je vánoční antologie, a pokud jste dočetli až sem, je nejvyšší čas, abyste se vydali na další stránky a pěkně si ji užili. Nebudu vás zatěžovat jmény jednotlivých autorů, zaprvé bych je určitě nezvládl vyjmenovat všechny (což by byla věčná škoda) a zadruhé se s nimi už za chvíli seznámíte sami. A věřte mi, setkání to bude nezapomenutelné.

A jen tak na závěr mě napadá, že jsem neměl tak docela pravdu, když jsem vás zrazoval před tím, abyste v této knize hledali trochu klidu, dobré pohody a naděje do budoucna v předvánočním shonu a stresu. Stačí jen číst dál a rázem si uvědomíte, že všechny vaše problémy jsou maličkostmi v porovnání s tím, co musejí prožívat protagonisté zdejších příběhů. A už jen to poznání stojí za to...

Tak šťastné a veselé!

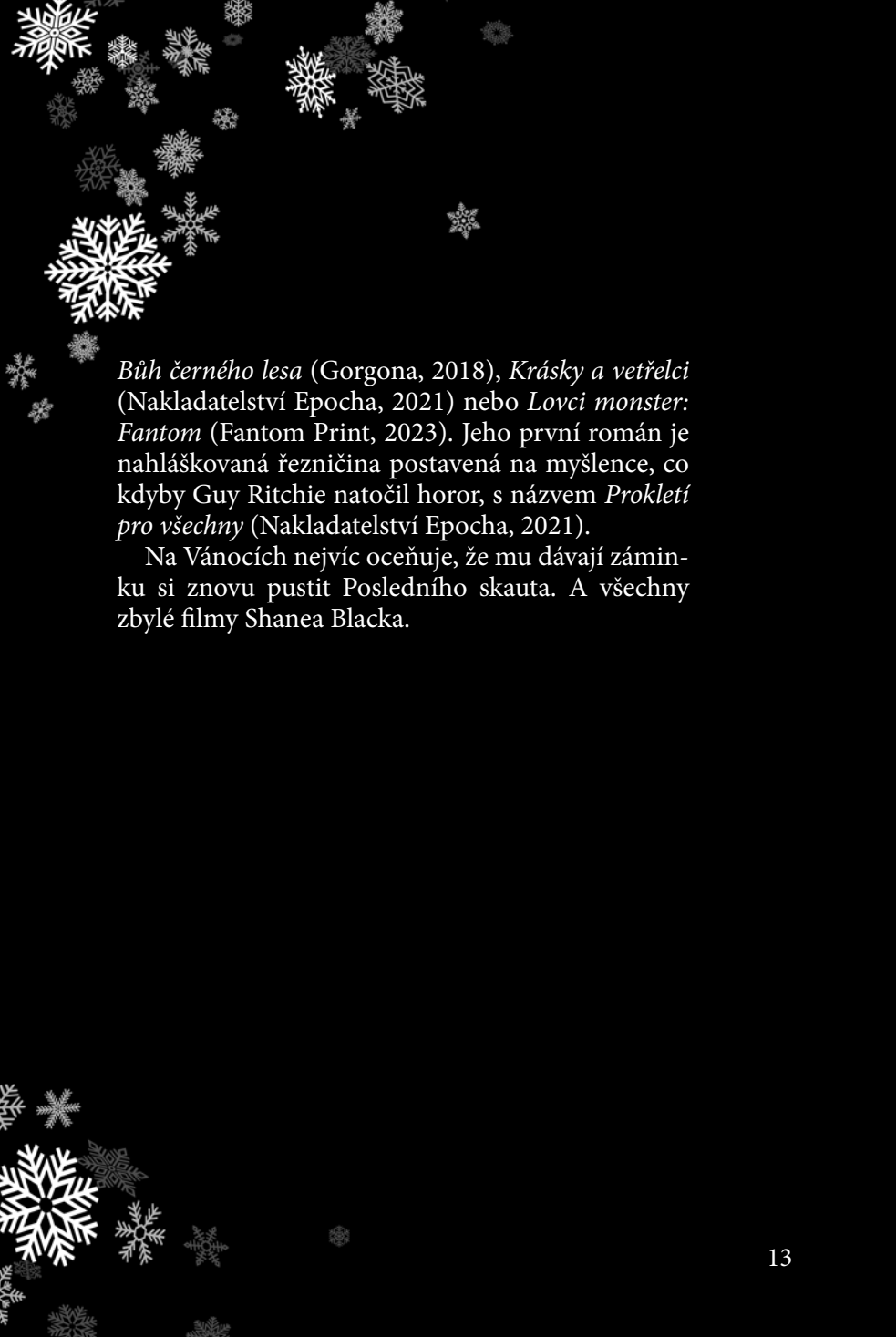
Martin Fajkus
šéfredaktor časopisu Pevnost

MARTIN PAYTOK (* 1993)

*Rolničky, rolničky, kdopak vám dal hlas?
Přichází Vánoce, hrůz a monster čas!
Rolničky, rolničky, co to zvoní v nich?
Strašidelné ručičky krví zbrotí sněh!*

Martin Paytok pochází z Jilemnice, ale vyrostl na jižní Moravě a žije v Praze. Řadu let strávil psaním o počítačových hrách a filmech pro inGamer.cz, web časopisu XB-1 a magazín SCORE. V současnosti působí jako redaktor v nakladatelství zaměřeném na detektivky a vedle toho pravidelně publikuje v časopise Pevnost. Jeho pokleslé, většinou hororové příběhy nesou vliv Donalda E. Westlakea, Gartha Ennise a kulhánkovské akční školy. Vyšly například ve sbornících *Kladivo na čaroděje: O krok před peklem* (Nakladatelství Epocha, 2018),

Bůh černého lesa (Gorgona, 2018), *Krásky a vetřelci* (Nakladatelství Epoque, 2021) nebo *Lovci monster: Fantom* (Fantom Print, 2023). Jeho první román je nahláškovaná řezničina postavená na myšlence, co kdyby Guy Ritchie natočil horor, s názvem *Prokletí pro všechny* (Nakladatelství Epoque, 2021).

Na Vánocích nejvíc oceňuje, že mu dávají záminku si znovu pustit *Posledního skauta*. A všechny zbylé filmy Shanea Blacka.

PRANOSTIKY

„Nikdo ani hnout, tohle je...“
„... peníze do tašky!“
„Hej, co to...“
„... kde jste!“
„Nehraj si na...“
„... ne, ne, ne!“
PRÁSK!

Na vteřinu všichni ztuhli, jako by pózovali pro živý obraz s názvem: *Tohle jsem si nepřál.*

Nejen Kalaš, Dolf a Léňa, úřednice za přepážkou a klienti natolik nešťastní, že si k návštěvě banky vybrali zrovna tuhle hodinu, ale i pracovník ostrahy, který ještě před tou vteřinou škrtil Dolfa v kravatě.

Dolf si stále ještě držel ruce před obličejem. Léňa před sebe ještě pořád mířila pistolí, z níž sekuritákovi vpálila kulku nad pravé ucho.

Vteřina uplynula.

Sekuritákovi z díry v lebce, jako když praskne balónek plný vody, vychrstla krev. Zašilhal každým okem na jinou stranu a zhroutil se na podlahu, kde rozevřel ústa a vydal táhlé: „Chhhhhhh.“

Lupiči si vyměnili pohled.

Léňa se nad něj opatrně naklonila. „Myslíte, že je...?“

Dolf se sehnul pro zbraň, již při sekuritákově přepadu upustil, otočil se, a než stihl Kalaš znovu začít protestovat, dvakrát mu to napral do hrudi.

Tedy, mohli ji odposlouchávat všichni kromě Čendy, protože Čenda byl hluchý. Řídit ale uměl dobře a z města je dostal dřív, než se četníci zvládli aspoň rozkoukat.

Při plánování tohoto melouchu si Kalaš spočítal, že by celkem spolehlivě zvládli zdolat hranice nejen okresu, ale i kraje (a se špetkou štěstí možná i státu), ještě než by na nich zakotvily hlídky. Rozhodl se ale neriskovat a nezdolávat ani jedno, pročež nezamířili do prosluněných dálav, nýbrž do nehostinných kopců.

Hrboletá, zarostlá, namrzlá a zapadaná lesní cesta se nemínila poddat lacino, ale náhon na všechna čtyři kola a Čendův um si s ní nakonec poradily. Necelou půlhodinu po úprku z banky tak halogeny jejich vozu vykrojily z černobílé tmy verandu dvoupatrového srubu, krytého ze všech stran hlubokými hvozdy.

„To je ono?“ zamračil se Dolf.

„Ne, tohle je barák pro služebnictvo, moje zimní sídlo je támhle za kopcem,“ odvětil sarkasticky Kalaš. Jakmile ale uviděl, jak se Dolf otáčí za jeho ukazovákem, otráveně dodal: „Jasně že je to tohle.“

„Tak proč to neřekneš hned?“

Čenda auto otočil, zacouval s ním na plácek, ježž mu Kalaš ráno odhrabal mezi závějemi, a všichni vystoupili.

Kalašovi se do obličeje okamžitě zakously čelisti zmrzlých vloček. Nevypadalo to, že by metelice v dohledné době plánovala polevit, to jim ale ve výsledku hrálo k dobru.

Pokavaď se sem nikdo nevyškrábe, nikdo nás tu ani nebude moct hledat.

Horská chata nepatřila k nejlépe zachovalým stavbám v Krkonoších. Vlastně nepatřila ani k těm zachovalým lépe nebo aspoň zcela průměrně. Dírami ve střeše se dovnitř sypal sníh, okenice na vysklených oknech držely jen silou vůle a rezavých hřebíků, a podlahu i zbytky rozházeného vybavení pokrývala letitá špína a prach.

Byla ale opuštěná a stála dnes již mimo používané turistické stezky. Nehrozilo tedy, že k ní někdo náhodou zabloudí – respektive, jestli něco hrozilo, pak právě jenom to. Že by se k ní někdo vydal cíleně, se moc pravděpodobné nezdálo.

Takže Kalaše celkem překvapilo zjištění, že jsou nejen odemčené dveře, ale i že si někdo na odřený jídelní stůl vedle rozsvícené elektrické lucerny odložil krosnu, zatopil v prastarých litinových kamínkách a ke všemu si posloužil ze zásob konzervované stravy, již sem navezl pro případ, že by se museli skrývat delší dobu.

„Já nechci nic říkat,“ prohodila k němu Léňa, „je hezký, že nám to tady někdo vytopil a všechno, ale nemělo to tu bejt náhodou opuštěný?“

„To náhodou mělo.“

„Ale není.“

„To není.“

Léňa pohodila rukou. „Proč?“

„Jsem snad jasnovidec?“ ucedil Kalaš a zamířil ke stolu. „Běžte to tu prohlídnout. Pokud někoho najdete, zkuste mu laskavě taky hned neustřelit hlavu.“

Léňa se chystala něčím kontrovat, ale Čenda, vládnoucí mystickou schopností odezírat ze rtů, ji včas zarazil zvednutým obočím, a tak se spolu s Dolfem odšourala do nitra domu.

Krosna toho skrývala mnoho: vedle pečlivě složených podvlékaček a jiné výbavy na dlouhé zimní večery i řadu vyřezávaných figurek, slaměné vánoční ozdoby, spletenec provázků s roztodivnými přívěsky a talismany, pytlíčky neznámého obsahu (ovšem vonící po bylinkách), dřevěný hmoždíř, květovaně vyšívanou tuniku a odrbaný deník, přetékájící vloženými listy.

Kalaš jím zalistoval a svařtil čelo nad stránkami pokrytými sotva čitelným písmem a amatérsky vyvedenými podobiznami antropomorfních zvířat, tvorů s lidským tělem a nelidskou hlavou a rohatých příšer.

Na svatého Mikuláše už je celá zima naše, přečetl první řádek pod nákresem něčeho, co Mikuláše nepřipomínalo ani smykem, ale zato z toho trčela spousta špičatých zubů. Právnostiky? Co to má, sakra...

Myšlenku nedokončil, protože ho Čenda klepl do lokte. Kalaš zvedl hlavu a Čenda ukázal ke dveřím.

Mezi futry stál viking. Nebo aspoň někdo, kdo jako viking vypadal.

Měřil ke dvěma metrům, což z něj dělalo nejvyššího člověka v blízkém i dalekém okolí, zpod kulichu mu na ramena spadaly zlaté kadeře spletené do copů a od brady až k hrudi stejně zlatý a spletený plnovous. V náruči držel nízký smrček a třeštil na ně oči modré jako jasná obloha.

Nastala dlouhá, nehybná chvíle, kdy nikdo ze zúčastněných netušil, jak adekvátně reagovat, a kterou narušil až Dolf, přiloudavší se z vedlejší místnosti a mávajíc před sebou zmuchlaným spacákem. „Nahore jsme našli jenom tohle.“

Když si uvědomil, že mu nikdo nevěnuje pozornost, zaostřil tam, kam koukali ostatní, a –

„A doprdele!“ vyhrkl, pustil spacák a začal si rychle stahovat punčochu, jež mu stále obepínala skalp.

Kalaš s Čendou synchronně hmátli po pistolích.

Viking pustil stromek, udělal otočku a vzal to skrz dřevěné žbrdlení přímo do závěje.

„Já hlasuju pro to, abychom se ho zbavili,“ pronesla se založenýma rukama Léňa.

„Já taky,“ přitakal Dolf. „Viděl naše ksichty.“

Viking, toho času zamotaný jako mumie do těžného lana, připoutaný k židli a se chřtánem ucpaným náhradním párem vlastních ponožek, se ošil.

Dolfova připomínka byla validní. Přesto se Kalašovi ani trochu nelíbilo, k čemu debata směřuje. S narůstajícím zoufalstvím se pokusil najít pomoc u Čendy. Ten ale jenom pokrčil rameny.

Kalaš si povzdychl. „Nebudeme ho zabíjet.“

„Viděl naše ksichty,“ zdůraznil Dolf, jako by ho snad napoprvé přeslechl.

„Jo, ale ne každéj problém můžeš vyřešit tím, že někoho krouhneš.“

„Proč v tom prohlášení jenom cejtím špatně skrejvanou hostilitu?“ zaksichtila se Léňa.

„Protože špatně skrejvaná není,“ odsekl Kalaš. „Vlastně není skrejvaná vůbec. Cejtíš tam hostilitu zcela odhalenou. A moc dobře víš proč.“

„Ale no tak,“ bránila se. „Vždyť ten sekuriťák... Co jsem podle tebe měla dělat? Nestřelit ho do hlavy?“

„Jo, to by ve skutečnosti bylo preferovaný řešení!“ rozkřikl se Kalaš. „A mimochodem dobrá práce! Teď ten chlap nejenom zná naše ksichty, ale ještě k tomu ví, co jsme provedli!“

Na okamžik zavládlo ticho, narušované jenom vikingovým funěním.

„Podívej se na něj,“ zkusila to znovu Léňa, „uděláme mu službu.“

„Službu?“

„Ukončíme jeho trápení.“

„Jaký trápení?“

„Ty vole, vidíš, jak se oblíká? To je jasný volání o pomoc.“

„Hhnnhhhhnn!“ vyhrkl přes roubík blondák a ošil se, až s ním židle poskočila.

„Slyšíš, jak volá? ‚Pomoc! Pomoc!‘“

„Hhnnhhhhnn! Hhnnhhhhnn!“

„Jakou, sakra, pomoc?!“

„S asistovanou sebevraždou?“

„Hhnnhhhhnn!“

Kalaš frustrovaně rozhodil rukama. „Nebudeme ho zabíjet.“

Léňa zvedla prst, aby dala najevo, že ještě neskončila, ale Dolf se k ní naklonil a zašeptal jí do ucha: „Tuhle hádku nevyhraješ. Kalaš je takovej lidumil, že by nejradši pracoval bez železa.“

„To proto, že jsem profesionál, kurva!“ zavrčel šéf jejich bandy, jemuž to, jelikož od nich nestál ani půl metru, pochopitelně neušlo. „A protože mít na krku loupež je asi stokrát míň špatný než mít na krku vraždu! Nebo dvě!“ Zavřel víčka a zhluboka se nadechl. „Nebudeme ho zabíjet. Konec diskuze.“

„Hhnnhhhhnn,“ zahuhlal viking a potřásl hlavou, jako by se mu pokoušel něco urgentního sdělit.

Kalaš se na něj zadíval. Viking povytáhl obočí. Kalaš le dabyle pokynul Čendovi, aby ho zprostil roubíku. „Rád bys něco dodal?“

„Jenom jsem chtěl to...“ zachroptěl hlubokým hlasem blondák a ztěžka polkl. „Říct, že nejsem viking.“

„Seš si jistej?“ zamračil se Dolf. „Rozhodně jako jeden vypadáš.“

„Ale nejsem. Jsem pohan.“

„Pohan.“ Kalaš si promnul kořen nosu. „Tos to moc nevylepšil. Máš nějaký jméno?“

„Přemek.“

„Dobře. Kde ses tady vzal, Přemku?“

„To se blbě vysvětluje.“

„Zkus to.“

„No, já...“ Přemek sklopil zrak a chvíli něco věstil z podlahy. „Přišel jsem provést rituál.“

„Rituál,“ zopakoval pochybovačně Kalaš.

„Jo. Vlastně řadu rituálů. Na ochranu před vánočníma démonama.“

Lěna se uchechtla. „Jako před čertama?“

„To úplně ne. Respektive, ne před takovejma, jak si je představujete. Víte, naši předkové tohle místo považovali za posvátný. A předkama myslím hodně dávný předky. Kelty a podobně. Pokud byste se prošli kolem, našli byste v lese řadu menhirů, co z ptáčích perspektivy tvořej skoro dokonalej kruh.“

Jak Kalaš ten drmolivý výklad poslouchal, začínalo ho mrzet, že přece jenom nedal Léně prostor k seberealizaci.

„Tenhle barák,“ pokračoval Přemek, „stojí přesně uprostřed toho kruhu.“

„To je ohromně zajímavý,“ pronesla Lěna způsobem dávajícím jasně najevo, že jí to zajímavé vůbec nepřijde. „Ale co z toho?“

„Je to jako brána, víte?“

„Pro vánoční demony?“

„Přesně pro ty.“

„A tys přišel provést rituál,“ řekl Kalaš.

„Jo.“

„Na ochranu před těma démonama.“

„Jo.“

„Protože kdybys ho neproved...?“

Přemek se zatvářil, jako by se ho zeptal na něco, co si nezasluhovalo odpověď. Jen co si ale uvědomil, že ostatní jeho názor nesdílí, odkašlal si. „Mohli by nám tady po lese až do Novýho roku svobodně pobíhat prastarý krvelačný bestie. A to nikdo nechce, nebo jo? Čili kdybyste mě mohli zase rozvázat. Ideálně, kdybyste se rovnou sbalili a odjeli odsad. Potřebuju dokončit poslední kolo. Co naopak nepotřebuju, je, aby se mi při práci pod nohy pletli amatéri.“

Jak nad tím nyní Kalaš přemýšlel, pojily se s chatou jisté varovné signály. Třeba ti panácci z větviček rozvěšení na lustrech nebo runami lemovaný geometrický obrazec namalovaný na sklepní stěně něčím, o čem si byl poměrně jistý, že je krev.

A ta mrtvá vrána přitlučená na zadním vchodě je taky nic moc.

„Jasně, to zní logicky,“ řekl. „My tě teda rozvážem a vypadnem.“

„Bude to pro všechny lepší,“ přikývl Přemek. „Nikomu nepovím, že jsem vás tady viděl.“

„To jde samosebou. Jenom jedno mi ještě pověz – čekáš, že ti s tím tvým rituálem dorazí pomoci ještě někdo?“

Blondákovi jako by se přes obličej přelil smutný stín. „To bohužel ne. Bejvalo nás víc, ale minulej rok se něco pokazilo a... Zkrátka, zbyl jsem jenom já.“

„Smutnej příběh.“

„To jo. Ale už jsem stihnul rozvěsit inzeráty, jestli se někdo nechce přidat do pohanský skupiny. Zatím se nikdo neozval, ale jsem si jistej, že do příštího roku někoho najdu.“ Přemek přelétl své obecenstvo pohledem. „Opravdu bych měl začít. Jestli to nestihnu do půlnoci, brána se otevře a pak to bude špatný. Kdybyste mě teda mohli –“

Kalaš zakoulel očima a posunkem instruoval Čendu, aby mu nacpal fusekle zpátky do pusy.

*Svatá Lucie noci upije, dne ale nepřidá,
jestli se nepostíš, břicho ti rozpárá.*

Odpoledne se přelilo do večera a večer do noci. Přemek tiskl nateklou tvář ke studené podlaze a myslel na to, že tady umře.

Poté, co se jeho vězňatelé dohádali a ujistili se, že se z provazu opravdu nemá šanci dostat, ho v kuchyni nechali pouze ve společnosti rádia, které mu již počtvrté tiše sdělovalo, že *za okny padá, padá sníh a budou Vánoce.*

Obojí mohl potvrdit.

Před nějakou dobou se na židli rozhoupal a v naději, že se při tom rozštípe a on se osvobodí, ji převrhl do strany. Ta naděje se ukázala jako lichá. Židle vydržela a docílil akorát třísek v obličejí a mnohem méně pohodlné pozice.

Chlápek, jenž ostatním velel, se přišel podívat, co se stalo. Vstát mu nepomohl. Jenom si povzdychl, zkontroloval, jestli je stále pevně svázaný, a zase odešel.

Přemek se snažil huhláním zaujmout jeho pozornost, ale rovněž bezvýsledně.

Nevěřili mu. Jistěže ne. A ani se jim nedivil. Sám tomu nevěřil, dokud vánoční demony neviděl naživo.

To ale nic nemění na tom, že tady umřu.

Fakt, že s ním umřou i všichni ostatní, ho moc neutěšoval.

Písnička milosrdně dohalelujovala a moderátor oznámil, že se blíží dvanáctá hodina. To Přemka nepotěšilo. Skoro si přál, aby ho předtím opravdu zastřelili. A nejen proto, že mu rádio pro změnu začalo sdělovat, že *sliby se maj plnit o Vánocích*.

Odvedle se ozvaly kroky. Blondák zbystřil.

Kdyby sem mířil ten ne úplně bystrý slizoun, co ho přesvědčoval, že je viking, možná by ho dokázal přemluvit, aby ho vzal na toaletu.

Jsem větší než on, určitě bych ho –

Nebyl to slizoun, ale nemluvný vychrtlík.

Přešel přes místnost, na sobě akorát trenýrky a zimní obuv, a ani se na něj nepodíval. Zastavil až před kuchyňskou linkou, zív a vylovil ze skříňky konzervu.

To není dobrý nápad, proletělo Přemkovi hlavou a hned se mu to i pokusil říct.

„Hhnnhhhhh!“

Vychrtlík ho ignoroval. Odtrhl víko a začal se ládovat studenými fazolemi.

„Hhnnhhhhnn! Hhnnhhhhnn!“ zkoušel to dál Přemek a modlil se, aby půlnoc ještě nepřešla. Jenže, jak ho vzápětí upozornil moderátor, přešla.

Za oknem se mihlo něco bílého. Něco, o čem koledy nereferovaly.

Čenda Přemkovo huhlání neignoroval, alespoň ne cíleně. Jen ho z pochopitelných důvodů neslyšel. A bohužel se to týkalo i jiných záležitostí:

Neslyšel cvaknutí zámku, když se v něm sám od sebe pootočil klíč.

Neslyšel zanaříkání pantů, když se dveře stejně samovolně pootevřely.

A neslyšel ani kroky, když se po pokoji rozeběhla šestice nevysokých postav zamotaných do bílých plášťů.

Jedna se zastavila u vchodu do chodby a nakukovala na schodiště, jestli se někdo neblíží. Druhá vyskočila na stůl a v podřepu, jako dravec těsně před útokem, pozorovala strachem ztuhlého Přemka. Třetí, čtvrtá a pátá se rozestoupily za Čendou. Přivřely za sebou dřív, než si ke své smůle poměrně otužilý šofér stihl uvědomit, že dovnitř táhne, a tak ve sladké nevědomosti dál futroval luštěniny v rajčatovém nálevu.

Příchozím to zřejmě nevadilo. Tiše a nehybně setrvali na místech a vyčkávali.

Lžice konečně trefila dno. Čenda odložil plechovku do dřezu, protáhl se a sáhl pro varnou konvici, aby si udělal čaj.

To už si postavy vyměnily pohledy.

Čenda do konvice nalil vodu z plastového kanystru, zapálil hořák propanbutanové lahve, konvici na něj postavil a čekal, až se z hrdla vyvalí pára.

Přízrak, stojící mu nejbliž, zvedl ruku omotanou gázou, stejně sněhobílou jako zbytek oděvu, a uhořdil do kuchyňské linky. Čímž si samozřejmě moc nepomohl.

Nakonec je zachránilo, že venku zadul extra silný poryv, který rozrazil nedovřené dveře. Ne že by Čenda tohle pro změnu registroval, ale na háčku přímo před ním sebou divoce zamrskala utěrka a kotníky mu omotala chapadla plíživého mrazu.

Toho si všiml a náležitě na to zareagoval tím, že se otočil – a pořádně sebou trhl. Snad by i vykřikl, kdyby ovšem vedle toho, že byl hluchý, nebyl i němý. A nejen proto, že nečekal, že za sebou někoho uvidí.

Hlavně a především proto, jak postavy, které uviděl, vypadaly. Nebo spíš nevypadaly.

Žádná z nich totiž neměla obličej. Místo nich jim zpod kapucí trčely sněhobílé kornouty nebo snad zobáky, připomínající masky morových doktorů, hladké, špičaté a prosté očí, nosů, úst i jakýchkoliv rysů. Každá v ruce svírala trojhranný dřevěný bodák.

Čenda si instinktivně sáhl za záda. Až potom si uvědomil, že zbraň nechal v pokoji o patro výš.

No, tohle není dobrý, pomyslel si ještě.

Pak nejbližší postava skoro mimoděk udělala krok dopředu a máchla bodákem.

Ostrá špička za sebou na jeho boku zanechala krvavý podpis. Čendův překvapený výraz zkrivila bolest. V břicho se mu něco pohnulo – jako by mu vnitřnosti stáhla ocelová struna. Vyprskl a se zatnutými zuby se zkroutil a narazil do linky.

„Hhnnhhhhnn!“ rozvřeštěl se Přemek.

Čenda se chytil za ránu a něco ho píchlo do dlaně.

Co to...

Zbylé postavy mu vyrazily vstříc. Vzдор agónii se vymrštil, popadl konvici a ohnal se po nich. Další bodec mu rozřízl předloktí. Konvice s třísknutím a zasyčením odletěla na druhou stranu místnosti.

Stejná bolest, co se mu šířila útroby, zachvátila i jeho končetinu. Jako by mu pod kůží něco klíčilo, prorůstalo tkáň a hledalo, kudy se dostat ven.

Třetí bodec ho šlehl přes krk. Čenda se najednou nedokázal nadechnout. A cokoliv mu ucpalo hrtan, prorůstalo dál, hluboko do plic. Trhalo je to na cucky a ty cucky propichovalo jako šašlik.

Už to cítil i v ústech. Bodalo ho to do patra. S vypětím sil se vrhl dopředu, aby si mezi postavami prorazil cestu vlastní vahou. Ty síly se ale ukázaly jako nedostatečné, protože se akorát zřítíl přímo mezi ně.

Bodnutí do ledvin ještě cítil. Žádné z následujících už ne. Výstřely z Kalašovy pistole by neslyšel tak jako tak.

Kalaš se považoval za zásadového člověka. Mezi jeho hlavní principy patřilo nepouštět se do melouchů vyžadujících součinnost více než pěti lidí, nepracovat s amatéry a především nikdy, absolutně nikdy při práci nikomu neublížit.

To poslední se mu obvykle dokonce i dařilo dodržovat.

Jakmile však poté, co ho ze spánku vytrhl hluk, stanul ve vchodu do kuchyně, ani na vteřinu nezaváhal a poprvé v životě použil zbraň proti jinému člověku, nebo co ty věci, sakra, byly.

Bohužel to ale přesně podle toho vypadalo.

Prásk! Prásk!

Zaprášené talíře vystavené na červotočem prožrané polici se rozletěly na milion střepů.

Hlouček bílých postav k němu otočil nelidské obličej.

Prásk!

Kredenc byla zaručeně mrtvá. Bílé pláště zavířily, jak se bytosti rozprchly na všechny strany.

Prásk! Prásk! Prásk!

Petr Kotvald to na kalendáři odpočítávajícím dny do konce roku 1989 koupil přímo do kebuly. Elektrická lucerna explodovala v oslnivém záblesku a kuchyně se ponořila do šera, rozháněného jen plynovým hořákem. Jedno z nemnoha zbývajících funkčních oken se vysypalo.

Nejbližší přízrak toho využil a proskočil jím ven. Zbytek se prosmýkl dveřmi.

Kalaš vyběhl na verandu. Bílé siluety se rychle ztrácely ve tmě a vánici.

Vystřílel za nimi zbytek zásobníku.

Což ale nedopadlo o moc líp.

„Panebože, co mu to...?! Co mu to...?!“ opakovala pořád dokola Léňa. Přecházela přitom podél dřezu, rvala si vlasy a jen sem tam se trhaně zastavila, aby sklouzla pohledem k Dolfovi. „A co ty to, sakra...?!“

Dolf klečel u Čendovy mrtvolky a popotahoval za trs slámy trčící jí ze zad. Ten se s jasně slyšitelným *žblpt* uvolnil a z rány se vylila rudočerná krev.

„Ježíši,“ zamručel a pohodil stébla na podlahu. Mrtvolu podebral, převalil tváří nahoru a –

Léňa zabořila obličej mezi neumyté nádobí. „Bluéeéé!“

Další sláma Čendovi trčela z ran na břicho, paži a krku. A taky z úst, jako špagety z hodně morbidní měřky. Jako by ho vyplňovala.

Jako zatracenýho strašáka do pole, utrousil v duchu Kalaš, zhroucený na podlaze, opírající se zády o opět zamčený vstup a mnoucí si čelo.

Dolf praštil pěstí do podlahy a vrhl se ke stále svázanému Přemkovi. Přisedl ho, vyrval mu – natolik prudce, že s ním div nevzal i zuby – z pusy roubík a nacpal mu tam hlaveň pistole. „Cos mu to, do hajzlu, proved, ty vikinskéj mamrde?!“

„Hhhhhlyhhh!“

„Mluv česky!“

„Hhlyhhhly!“

„Nech ho bejt, on neudělal nic,“ ozval se Kalaš.

Léňa vytáhla hlavu ze dřezu a utřela si zkrivená ústa. „A kdo, sakra? Leda nějaký jeho vikinský spoluzmrdi.“

„To by nám třeba moh povědět, pokud mu tady pan Unáh-lenej na moment přestane vyšetřovat mandle.“

Dolf frustrovaně zavrčel, vytáhl Přemkovi zbraň z pusy a strčil mu ji do ucha. „Tak co?!“

Blondák ztěžka polkl. „Nejsem viking.“

„Já ho zabiju! Zabiju ho, jak tady leží, a –“

„Lucinky!“ vykřikl Přemek.

Dolf se zarazil. „Kurva, cože?“

„Lucinky. Už přešla půlnoc. Dneska je třináctýho.“

„A?“

„Je svátek svatý Lucie. Je stará vánoční tradice, že dneska choděj Lucinky. Obcházej baráky a kontrolujou, jestli maj lidi doma uklizeno a jestli ženy nepředou... A jestli se lidi o adventu postěj.“

„Vidiš tady někde zrasanej kolovrat?“

„Ne, ale váš kámoš si vybral špatnej den na půlnoční svatinku.“

Dolf mu vytáhl pistoli z ucha a bezradně se podíval na Kalaše.

Kalaš vstal a přešel k nim. „To, co se tudy prohnalo, je vtělení nějakých svatejch?“

„To úplně ne. Katolíci převzali spoustu pohan-
skejch tradic a přetvořili si je, aby pasovaly do jejich
narrativu. Myslíte si, že Ježíš někdy zdobil stromek?
Nebo že se s apoštolama chodili koulovat? Nenarodil
se ani na Štědrej den. Vánoce nejsou čas klidu a míru,
je to čas sečtení všech špatnejch skutků, co lidi za da-
nej rok napáchali, a krvavýho zúčtování. Lucinky ve
skutečnosti nemaj nic společnýho se svatou Lucií.
Jsou to démoni, co vám, pokud viděj, že netrpíte
hlady pro jakýhokoliv pohanskýho boha, kterej jim
šěfuje, rozpáraj břicho a vycpou ho slámou.“

„To je výborný,“ odfrkla si Léňa. „Fakt kurva
skvělý. Kdy si pro nás přijde Rumcajs s Cipískem,
co? Nebo zasranej Racochejl?“

„Nejsme u Jičina,“ řekl Kalaš. „Ale Bohdalová jez-
dí do Semil, takže o tom druhým bych nežertoval.“

„To není vtipný. A nijak to neřeší, že nám tvůj ká-
moš vykládá pohádky.“

„Trochu vtipný to je. A věř mi, kdybych ty jeho
Lucinky sám neviděl, sdílel bych tvůj názor. Jenže
jsem je viděl.“

„Nevím, cos viděl, ale garantuju ti, že žádný zasra-
ný démony ne,“ trvala na svém Léňa. „Měli bychom
se ho zbavit, nasednout do auta a vypadnout odsad.“

„Jestli chceš zkusit štěstí, nikdo tě tady nedrží,“
pronesl Kalaš ledově. „Chceš zkusit štěstí?“

Léňa se podívala k Čendově mrtvole a přešlápla.
„No, já...“

Kalaš se otočil na Dolfa. „Nebo ty?“

Dolf se poškrábal na nose. „Kdyby šlo jenom
o Lucinky, ale ta Bohdalka zní docela děsivě.“

„To jsem si myslel. Dokud nebude prokázán
opak, operujeme s tím, že tady Přéma říká pravdu.
Postavte ho.“

Dolf z jejich zajatce slezl, vzal židli za opěradlo a s Léninou asistencí ji vrátil do vertikální polohy. Kalaš si přitáhl druhou, posadil se na ni a k Přemkovi se naklonil.

„Můžeš ten svůj rituál provést teď?“

Blondák sklopil zrak a zavrtěl hlavou. „Je pozdě. Brána je otevřená.“

„Co to pro nás znamená?“

„Upřímně? Že nás nejspíš čekaj dost krušný svátky.“

Na svatého Tomáše nejdelší noc naváže.

*Schovej se, modli se, zvonku se střež,
před kozlem vánočním strachy se třes.*

Krušné to bylo. Hlavně proto, že se v následujícím týdnu nestalo vůbec nic. Každý den poslouchali zprávy, jestli pátrání po nich stále pokračuje (pokračovalo), koukali ven, jestli pořád ještě padá sníh (padal) a jestli se k nim neblíží další nezvaní návštěvníci (neblížili), a snažili se jeden z druhého nelézt po zdi (marně).

Nastal večer 21. prosince. Zimní slunovrat, jak všechny poučil Přemek. Pokud se mělo něco přihodit, pokud je měl navštívit další vánoční démon, pak prý rozhodně dnes.

„Je v tom nějaký systém?“ zeptal se Kalaš, už asi po patnácté kontrolující, jestli prkna, jimiž zatloukli okna, drží.

Po incidentu s Lucinkami všichni vyměnili soukromé pokoje za společenskou místnost. Nábytku, s jehož pomocí by mohli budovat rezistenci vůči plísni a alergii na prach, v ní zůstalo habaděj a i komín relativně táhl, čili si mohli zatopit v krbu.

„Hm?“ udělal Přemek. Z pout ho nevyprostili, ale aspoň ho z nepohodlné židle přestěhovali do méně nepohodlného křesla. Jen si musel odmyslet všechny breberky, které pravděpodobně zimovaly v polstrování.

„Proč ty věci, jestliže jsou pohanský, vylejzaj jenom v určitý dny? Nevím, jakej Keltové používali kalendář, ale pochybuju,

že stejnej jako my. A proč by se strašidla vůbec nějakým kalendářem řídily?“

Přemek se blahosklonně pousmál. „Nejsou to strašidla. A na všechno neexistuje odpověď. Jsou to prastarý síly, co se zrodily dávno před lidma.“

„Jo?“ utrousila Léňa, vyvalená na moly prozra-ném gauči, s nohama hozenýma na konferenčním stolku. „A čím se bavily tenkrát? Kontrolou, jest-li stihnul schovat kolovrat zasranej T-Rex? Protože tenhle díl mi v *Putování s dinosaury* nejspíš utek.“

„Jenom se snažím říct, že nadpřirozeno je nad-přirozený právě proto, že ho nejde pochopit, to je všechno.“

„Velmi příhodný.“

„*Putování s dinosaury* miluju,“ probral se Dolf, zapuštěný v křesle naproti Přemkovi a listující roz-padajícím se časopisem. „Jak tam ty kluci doplujou až do pravěku. Karel Zeman, vole. Frajer jak hovado.“

Léňa se nadechla k odpovědi, ale nakonec jenom protočila panenky.

„A načasování?“ nadhodil Kalaš. „Proč to začalo až na Lucii a nejde nám po krku Mikuláš?“

„Brána se zavírá na etapy,“ vysvětlil Přemek. „Za-číná se od míň nebezpečnejch démonů. Bohužel jste mě nenechali dokončit tu závěrečnou. Kdybyste přijeli o den pozděj, vůbec bychom se nepotkali a nikomu by se nic nestalo.“

Léňa rozhodila rukama. „Úžasný. Jsem ráda, že mě nikdo neposlouchal, když jsem říkala, ať jedeme kamkoliv jinam. Ne, velkej šéf se potřeboval držet svýho plánu. A teď jsme tady. Bez peněz, bez spoje-ní se světem, zapadaný v podělaným lese a čekáme, až nás přijde kousnout do prdele Ježíšek.“

„Nerad to říkám,“ poznamenal Přemek, „ale Ježíšek je výmysl.“

„Jo, no, víš co? Chytráky nemá nikdo rád!“

„Jsme tady,“ vstoupil jim do duchaplné debaty rázným hlasem Kalaš, „protože jste se plánu nedrželi.“

„A jak jsme se ho mohli držet, sakra?!“ vybuchla Léňa. „Vždyť ten chlap držel Dolfu v kleštích!“

„Jo, to je pravda,“ přitakal Dolf. „Navíc ochranku často dělaj veteráni ze zvláštních jednotek. Stačil jeden blbej pohyb a mohlo bejt po mně.“

Kalaš si nebyl jistý, jakou banku ti dva vykrádali, protože tu jeho hlídali leda veteráni z *Tescoma prima vařečky*, ale nechal se tím rozhodit. „Stačilo nechat celou tu situaci vyřešit dospělý. Ale stalo se. Čenda je kaput. A my možná budem v závěsu.“

„Protože si pro nás přijdou strašidla,“ ušklíbala se Léňa.

„Nejsou to strašidla,“ zafuněl životní negativista Přemek.

„Jasně že ne. Strašidla totiž neexistujou. Zato démoni...“

Pořád tomu nevěří, uvědomil si Kalaš.

Nejspíš ale vycítila frustraci, kterou to v něm vyvolalo, protože hned dodala: „Každopádně by nic z toho nehrozilo, kdybychom se tohohle vikinskýho kripla hned na začátku zbavili, jak jsem navrhovala, a vypadli odsad, dokud naše kára neskončila pohřbená pod tunou sněhu.“

Přemek už se neobtěžoval ji opravovat. A Kalaš na to nic neřekl – protože si uvědomil, že něco slyší. Něco jako...

Cinkání rolniček?

Ne, rolniček ne. Zvonění zvonečků, unášené větrem jako plachta utržená ze stěžně, kličkující mezi vločkami, mizející v hučení vánice a zase se z ní vynořující, těsně na hranici slyšitelnosti.

Cink-cink. Cililink.

„Najednou se to střílení nezdá jako taková hovadina, co?!“ pokračovala Léňa, která si neuvědomovala ani krátkozrakost

svých argumentů, natož nějaké zvonečky. „Možná že řeší problémy docela dobře, co?!“

Na tohle už Kalaš zareagoval. Konkrétně tím, že jí řekl, ať sklapne.

„Venku něco je.“

Cililink.

Ted' už to slyšeli všichni.

Rádio se s přiškrceným *škrrršt* samo od sebe přeladilo z večerních zpráv, aby všem připomnělo, že *vrátil se zpátky ten vánoční čas, plamínkem svíčky hoří už v nás.*

„Ale ne,“ zachraptěl hlasem plným nepopsatelné hrůzy Přemek. „Rottrová.“

Kalaš rádio vypnul. „Tohle tě znervózňuje?“

„Zvonky a nejkýčovitější vánoční písnička všech dob. To znamená, že sem jde... že sem jde...“

Cink. Cililink.

„Dobře mě poslouchejte. Ježíšek není a Santa Claus taky ne. Jediný pravý otec Vánoc je Joulupukki.“

Znělo to, jako by buď začal koktat, nebo dostal mrtvici. Ale na tom nesešlo, důležité bylo sdělení, že...

„Znamená to ,vánoční kozel'. Je to démon ze seversejch zemí. Předchůdce hodnejch vánočních duchů. A jestli se vám nelíbilo, co provedly Lucinky vašemu kámošovi, představte si, co nám asi provede Bafomet v kulichu!“

Léňa si přichystala pistoli. „Tentokrát jsme připravený. Dostanem ho.“

„Jo, jasně,“ přitakal nejistě Dolf a vytáhl zpoza opasku kromě své zbraně i Čendovu. „Naperem to do něj.“

Cink-cink. Cililink.

Přemkovi se orosilo čelo. „Ne! Tohle nezabere! Je to nadpřirozená bytost, nemůžem ho zabít!“

„Máš snad lepší nápad?“

„Musíme předstírat, že spíme! A potřebujem vánoční stromek!“

Cililink.

Kalaš znovu vyhlédl škvírou mezi fošnami. „Nedostane se sem. Dveře i okna jsme zabarikádovali.“

„To možná jo, ale Joulupukki ničím z toho nechodí!“

„A kudy by asi...“ Zbytek věty dokončit nemusel, protože mu to došlo. Pohledem střelil ke krbu. „Ale to –“

Co? ušklíbl se v duchu vlastnímu myšlenkovému pochodu. *Není možný?*

Cink. Cililink. Cink-cink.

Tohle znělo docela blízko.

Venku se toho moc rozeznat nedalo, ale něco přece. Obrys. O něco tmavší než okolní tma a překrytý filtrem sněhových vloček, jako by Kalaš nekoukal z okna, ale na zrnící televizor.

Zrnící televizor, na jehož obrazovce se najednou jako plannoucí uhlíky rozsvítily dva oranžové body – a vzápětí za zvonivého doprovodu i se zbytkem stínu prudce vystřelily k nebi.

Kalaš sebou leknutím trhl, ale než stihl cokoliv říct –

Buch-křach-skříp!

Celá chata se zatřásla, jako by se pod ní pohnula země. Od stropu se snesl oblak prachu. Oheň v krbu se zasyčením vyhasl a v rádiu zachrastila statická elektřina a znovu, mnohem hlasitěji spustilo: „*Vrátil se zpátky ten vánoční čas...*“

„Co to, kurva, bylo?!“ rozkřikl se Dolf a zamával pistolemi.

Kalaš s Léňou sebou instinktivně hodili na zem. Přemek sebou nikam hodit nemohl, tak alespoň stiskl víčka a stáhl hlavu mezi ramena.

„Doprdele, schovej to!“ houkl Kalaš.

Seshora kromě zvonečků zaduněly nárazy, jako by do střechy někdo bušil kladivem. Až na to, že kladivo obvykle buší na to samé místo a tohle se blížilo. Dolf namířil zbraně ke stropu a dvakrát vypálil. Kromě toho, že si musel zakrýt obličej před novým oblakem prachu, tím ale ničeho nedocílil. Fakt, že je mezi ním a střechou ještě jedno patro, v úvahu samozřejmě nevzal.

Kalaš se vymrštil na nohy, popadl ho ze zadu za límec a smýkl s ním ke kuchyni. „Nech toho, sakra, a pojď mi pomoci!“

„S čím, do hajzlu?!“

„Se stolem, musíme zabarikádovat krb!“

Dolf zaváhal, ale potom sepal rty a udělal, co po něm chtěl.

Než se vrátili, dunění nelidských kroků ustalo a nahradil ho lomoz, jak se něco úměrně nelidského, co se tam rozhodně nemělo vejít, soukalo dolů komínem.

Léňa stála zády nalepená na zeď a pistolí mířila do krbu.

Kalaš s Dolfem k němu přirazili desku stolu, k ní konferenční stolek a k němu ještě gauč.

„To nestačí!“ zaskučel Přemek.

Kalaš k němu přiskočil a zvedl ho z křesla, jež Dolf vzápětí přidal na hromadu.

„Ani tohle!“

Jako na potvrzení jeho slov se barikáda otřásla, jak do ní něco z druhé strany praštilo.

„To já, kurva, vím!“ odsekl Kalaš, nechal ho tam stát a rozběhl se k východu.

Barikáda se pohnula asi vteřinu nato, co ji Dolf s Léňou přestali podpírat a hodili každý šipku na jinou stranu místnosti. Nábytek zarachotil na dřevěné podlaze, zvonečky zacinkaly a pokoj naplnil zápach sazí a mokré srsti.

Přemek nic z toho neviděl. Víčka držel natolik pevně zavřená, až ho z toho pálily bulvy, a ze všech sil se snažil nevyšilovat.

Věděl, že to nemůže fungovat. Že smrček, ještě stále obalený sněhem z návěje na verandě, kterým Kalaš mrštil do rohu a na který vyklopil ozdoby z Přemkova batohu, nebude působit o nic přesvědčivěji než čtyři lidé ležící na zemi a předstírající, že spí.

A věděl, že i kdyby ano, někdo z nich to určitě nevydrží a zavrtí se, zakašle nebo zpanikaří. S největší pravděpodobností on.

Místností zadunělo klapání kopyt.

Klap. Klap. Klap.

Každý krok doplnilo zacinkání. Puch mokré srsti ztuhněl.

Přemek si zděšeně uvědomil, že se k němu ta věc blíží. Na tváři ucítil horký dech – vlhký a smrdutý jako mršina.

Zasraný Vánoce, zaklel sám pro sebe. Zasraný démoni.

Zasrané výčitky svědomí, jež ho dohnaly k rozhodnutí vyrazit sem sólo.

Do ušních bubínků se mu zabodly rezavé ostny hlasu, hlubokého a hrdelního, jakoby vycházejícího z porouchaného reproduktoru.

„JsOu tU nĚjAkÉ hOdNé dĚti?“

Pohan Přemek se v duchu pokřižoval. Vnitřnosti se mu stahovaly jako ždímaná houba. Chtělo se mu křičet. Vyskočit na nohy, vzít to skrz zabarikádované okno ven a s vřeštěním utéct do noci.

Jenže byl spoutaný, pročež se jenom dál snažil předstírat spánek a prosil o pomoc všechny bohy, co znal, a dokonce i pár z těch, co ne.

Z úst, z nichž vyšla otázka, vyšlo nyní odfrknutí doprovazené hlenovitým popraškem, jenž přistál na Přemkově obličejí. Žaludek se mu obrátil naruby, ale ovládl se – a pro některého z oslovených bohů to zřejmě představovalo dostatečnou oběť, protože hned nato ucítil pohyb vzduchu.

Klapání se pomalu vzdalovalo.

Konečně se mohl zase nadechnout, aniž by hrozilo, že se pozvrací.

Možná že to nakonec fungovat bude. Stačí vydržet a všichni se z toho dostanem.

Měl co dělat, aby se úlevou neusmál. Pak ale uslyšel zašustění.

Vzdor lepšímu úsudku se donutil pootevřít jedno oko. Potřeba křičet se vrátila jako houpačka, připravená praštit ho do zátylku. A nejen kvůli tomu, co uviděl.

Hlavně a především kvůli tomu, co uviděl dělat Dolfu.

Pokoj se topil ve stínech vrhaných tlumenou září elektrické svítilny a zbytky vyhasínajícího ohně. Nezáleželo na tom. Joulupukkimu už to děsivější fazónu propůjčit nemohlo.

Prastarý otec Vánoc se tyčil natolik vysoko, že rohy, mohutnými a zkroucenými jako větve starého dubu, div neškrábal o strop. Na každém mu na různě dlouhých provázcích visela trojice zvonečků, cinkajících při sebemenším pohybu.

Z očí, vsazených do protáhlého vousatého obličejí s povislou kůží nataženou na zvířecí lebce a žhnoucích oranžovým ohněm, mu stoupal kouř.

Na širokých ramenou se mu napínal vlněný svetr, pokrytý odshora dolů tmavými skvrnami. Z odrbaných, u kotníků zčernalých kalhot mu trčela kopyta.

Dolf si proti němu připadal jako šachová figurka. Jako pěšák proti...

Třímetrovému kozlovi ve svetru a palčácích?

Dobře, přirovnání mu moc nešla. Ovšem, jak věřil, právě kvůli podobným situacím Bůh vynalezl zbraně.

Prásk! Prásk! Prásk! Prásk!

Po zemi se rozkutálely prázdné nábojnice. Vzduch vedle ostatních pachů prosytil štiplavý kouř ze střelného prachu.

Démon sklonil protáhlou tlamu. Ve svetru mu na hrudi dýmaly okraje čtyř čerstvých děr. Že by se ale zdálo, že se to chystá zabalit, to se nezdálo.

„ZlObIvÉ dĚTĚ,“ zafuněl a vrhl se po Dolfovi.

Na tvora své velikosti se pohyboval překvapivě hbitě, ale pořád ne dost, aby se jeho palčákům šlachovitý lupič nedokázal vysmeknout.

Zatímco utíkal ke kuchyni, párkrát naslepo vypálil přes rameno.

„Tak mi, kurva, pomozte, ne?!“ štěkl na ostatní, pořád ještě předstírající spánek.

Ted' už jim to ta mrcha přece nesežere!

Otočil se, aby do ní vyprázdnil zbytek zásobníků. Mrcha ho ale dohnala a tentokrát uhnout nestihl.

Znovu chytit se ho nesnažila. Rozhodla se ho zválcovat.

Jako demoliční koule proletěla průchodem do kuchyně a vzala s sebou dveře i s futry. Dřevo explodovalo na třísky.

Náraz Dolfovi vyrazil dech, zvedl ho ze země a poslal přes místnost. Něco v jeho těle hlasitě prasklo a něco dalšího o půl vteřiny později, když zády narazil na linku a zátylkem nakřápl dvířka skříňky nad dřezem.

Dolf zamrkal. Viděl dvojité a v hlavě mu zvonilo. Ne, v hlavě ne.

Jednu pistoli někde ztratil. Druhou sice pořád držel, ale nebyl schopný ji zvednout, protože mu z předloktí levačky trčela kost a crčela krev.

Zajímavé bylo, že necítil bolest. Zároveň ale necítil ani nic moc jiného, třeba nohy, takže dál utíkat stejně nemohl. Ale to nevadilo.

Léňa mu šla na pomoc.

Stejně jako se musel donutit podívat za Joulupukkim, se Přemek musel donutit odtrhnout pohled od díry ve stěně, poté co nalevo zaznamenal pohyb. A žaludek se mu stáhl dvojnásob.

Léňa stála na nohách a freneticky rozhazovala rukama. Z opačné strany místnosti jí neméně divokou pantomimou odpovídal Kalaš. Jelikož ona ukazovala zbraní za démonem a šéf bandy na ni mával zvednutými dlaněmi, nebylo těžké rozluštit, co se jeden druhému snaží sdělit.

Léňa si všimla, že je Přemek pozoruje, a na vteřinu s ním navázala oční kontakt.

Přemek zavrtěl hlavou. Léňa nasadila frustrovaný výraz, ale tím ho ve vrtění jenom utvrdila. Až mu z toho přeskakovaly obratle.

Léňa na něj udělala znechucenou grimasu a vyrazila ke kuchyni.

Kalaš s výhrůžným pohledem ukazoval, ať se vrátí, ale ignorovala ho. Dva kroky a dostala se do palběné linie, rozkročila se a zvedla pistoli.

Ale k čertu s tím! pomyslel si Přemek, zapřel se obličejem o podlahu a nasoukal pod sebe kolena.

Dolf ze své pozice jenom zahlédl, jak se z pravé strany proražené zdi vynořilo něco, co vypadalo jako obří larva, a smetlo to Léňu doleva.

„Zasranej viking,“ utrousil s ústy plnými krve.

Nato ho démon popadl za hlavu a zvedl jako hadrovou panenku.

„*HoU hOu hOu!*“ zapěl drncivě a zaryl mu palce palčáků do očí.

Zrovna tohle Dolf bohužel cítil pořád. Bulvy pukly a jemu se po tvářích rozlil teplý sklivec.

Rozeřval se – a spolu s ním se znovu rozeřvalo i rádio.

„*Vrátil se zpátky ten vánoční čas...*“

Léňa přistála na Kalašovi, spoutaný Přemek na ní a všichni se zhroutili na vánoční stromek. Který se na oplátku zhroutil na ně.

Přemka do zad bodly větve a za krkem zastudil sních.

Léňa se okamžitě drápala ven, ale Kalaš ji popadl za zápěstí a přimáčkl k zemi.

„Nemůžem –“ spustila, načež jí pro jistotu zacpal pusou.

„Nikdo. Ani. Hnout,“ rozkázal šeptem a odvalil se stranou.

Přemek doufal, že je Joulupukki přes koledy a Dolfův nářek neslyšel. Doufal, ale moc na to nespolehal.

Kalaš z něj zvedl stromek, co možná nejtíšeji, což tedy kdovíjak tiše nebylo, ho postavil zpátky do kouta, zachytil ho, protože se začal kácet, pootočil a znovu nekompromisně zalehl Léňu.

Tohle už opravdu nemůže fungovat, říkal si Přemek. Vůbec. Ani trochu.

Bohužel fungovalo, čili tu Rottrovou museli poslouchat ještě asi dvacet minut.

Rottrovou, jekot, syčení, jako by se něco škvařilo, odfrkávání kozích nozder, klapání kopyt, údery znějící jako zatloukání

hřebíků i rachot, jak se něco neúměrně velkého soukalo pro změnu komínem ven.

A to vše, zatímco se dusili zápachem spáleného masa.

Dolfovou mrtvolu nemuseli hledat dlouho.

Visela za nohu na třpytivé vánoční girlandě přitlučené ke trámu a točila se pomalu dokola jako šiška kebabu. Oční důlky jí lemovala zasychající krev a sklivec. Místo bulv v nich měla nacpané dva kusy žhnoucího uhlí. Za ní na krbové římse visely tři pletené vánoční punčochy.

V tomhle případě Léňa nezvracela. Jenom zavrčela: „Slezte ze mě, kurva,“ a jen co se to Kalašovi s Přemkem povedlo, zvedla se a odešla. Odvedle se nějakou dobu ozývalo popotahování nábytku a následně se chatou prohnal mrazivý poryv.

Kalaš si povzdychl, vstal, pomohl nahoru i Přemkovi a došel si pro nůž, aby mohl přerézat vězňův provaz a odříznout Dolfa.

Bezvládné tělo zadunělo o podlahu.

„Dáme ho do sklepa za Čendou.“

Jakmile bylo dokonáno, šel se podívat po Léně. Našel ji na verandě, jak vyfukuje cigaretový kouř do vánice. Nijak se nepřioblékla, ale nezdálo se, že by jí zima vadila. Znovu potáhla a věnovala Kalašovi kyselý pohled.

Kalaš pohodil rukou. „Dolf byl idiot.“

„Wow...“ okomentovala ten majstrštyk mezi soustrastnými projevy Léňa. „Moc pěkný, fakt.“

„Mrzí mě, že je mrtvej. Ale moh tím svým kouskem zabít i nás.“

Zavrtěla hlavou. „To možná jo, ale takhle dopadnout si nezasloužil.“

„Ne, to asi ne,“ ustoupil Kalaš. „Ty punčochy jsou plný uhlí. Teda dvě z nich. Třetí je plná jmelí.“

„To má Přema asi štěstí,“ zamručela Léňa, mrskla nedopalkem do závěje a na moment se odmlčela. „Měla jsem ho ráda.“

„Jo, to jsem si domyslel hned v tý bance,“ řekl Kalaš.

Ani jeden nic dalšího nedodal. Jenom tam stáli a koukali do tmy, zatímco ledový vítr vířil padající sníh, ohýbal stromy a zakusoval se jim do tváří.

A sem tam k nim donesl vzdalující se ozvěnu zvonečků.

Na Silvestra svatého čekej koně mrtvého.

*Otčenáš odříkej, ulehni na máry,
než černou duši tvou rozsápe na cáry.*

Než nadešel Štědrý den, proměnili chatu v to nejvíc sváteční obydlí na světě.

Dobře, na světě možná ne. Ale proměnili ji v to nejvíc sváteční obydlí, co jim dovolily jejich notně omezené podmínky: Na hlavní vchod pověsili věnec ze smrkových větví. Vánoční stromek oklepali, pořádně ukotvili ve starém květináči a ozdobili. Na kliky rozvěsili prázdné plechovky, aby je upozornily, pokud by se někdo plánoval dostat dovnitř méně nápadně, ještě posílili barikády u dveří a v krbu udržovali takový fajrák, že plameny div nešlehalý z komínu. Dokonce našli i čtyři svíčky na adventní svícen.

Na Štědrý večer se oblékli do čistého a připravili si vánoční večeři – rybí polévku z konzervy, kterou si s sebou přivezl Přemek. Kalaš si při každém soustu musel připomínat, že ji polyká pro přežití, ale zřejmě to všechno dohromady zabralo, protože se té noci nic zvláštního nestalo.

A několik dalších taky ne.

Lupiči postupně přestali být předmětem hlavních zpráv. Informace o pokračujícím pátrání se změnily na letmé zmínky a po stažení hlídek z hranic kraje z vysílání úplně zmizely.

„Vidíš?“ upozornil Kalaš Léňu. „Vyšlo to.“

Léňa mu na to řekla, ať si vylíže prdel.

Teoreticky by se mohli pokusit dostat do civilizace. I kdyby jim to ale neznemožňoval fakt, že po okolních lesích pobíhaly příšery, pořád jim to znemožňovala nepolevující metelice.

Kalaš si nezpomínal, kdy naposledy viděl tolik sněhu. Závěje by jim sahaly nejmíň k pasu. Auto se pod nimi dávno ztratilo. Už si ani nepamatoval, kam ho zaparkovali.

A jasně, možná že za lepších podmínek bychom to k silnici zvládli.

Lepší podmínky však nepřicházely a v bílé tmě by se spolehlivě ztratili.

Motali bychom se v kruhu, dokud bychom nepadli vyčerpáním a nezmrzli.

Nezbývalo jim než čekat a doufat v nejlepší. Dělalí tedy přesně to. Seděli, doufali, pálili rozštípaný nábytek, vyjíkali zbytky konzerv a pomalu upadali do letargie.

Už to skoro vypadalo, že na ně démoni zapomněli, nebo že se vrátili, kamkoliv se vracejí, když tady skončí, a že to Kalaš s Léňou a Přemkem uhráli na trpělivost.

Jenže pak nadešel Silvestr.

Všichni tři seděli na podlaze před krbem. Přemek listoval v deníku, z něhož mu sem tam vypadla

uvolněná stránka. Léňa koukala do ohně a poslouchala silvestrovské vysílání.

Kalaš koukal do ohně a přemýšlel, že tam přiloží i rádio.

Nadšené moderátory a popovou hudbu, která sedmadvacátého vystřídala koledy, dnes večer zastoupila praskající nahrávka Vladimíra Menšíka a vtipy o marmeládě.

„Myslíte, že řekne ‚hovňajs‘?“ nadhodila Léňa.

„Pro nic jinýho nežiju,“ zamručel Kalaš.

Přemek na to nereagoval, jen tiše vypočítával: „Perchta a čerti, děda Mráz...“

Léňa se natáhla a pleskla mu zesponu do deníku, až se jí praštil do nosu. „Co to, sakra, děláš?“

Blondák se pustil do sbírání listů, co mu při tom popadaly. „Snažím se spočítat silvestrovský démony. Je jich překvapivě moc, víc než vánočních. Ale dává to smysl. V některých kulturách je Silvestr důležitější než Vánoce. Je to poslední den roku, poslední šance spočítat hříchy.“

Kalaš se podíval na hodinky. „Naštěstí za dvě a půl hodiny skončí.“

„To maj pořád dost času.“

„Zvládli jsme přežít dva tejdny,“ pronesla Léňa. „Bylo by pěkně ubohý, kdyby nás něco sežralo teď.“

Kalaš si promnul kořen nosu. „Proč bys něco takovýho říkala? Teď nás rozhodně něco sežrat přijde!“

„Nevěděla jsem, že seš pověřčivej.“

Tím si vysloužila pohled. „Jsme ve zkurveným lese, kde si nás rozebíraj pohádkový bytosti. Promiň, jestli začínám bejt na podobný věci háklivej.“

Léňa mávla rukou a tím debata hasla. Ani v tu chvíli, ani v nejbližší budoucnosti si pro ně nic nepřišlo.

Jenže pak přišla jedenáctá.

„To je kůň?“ zamračil se Kalaš.

„Rozhodně je to jeho kostra,“ podotkla Léňa.

V chatě si všichni škvírou v zatlučeném okně mlčky prohlíželi bytost, která si to nenápadně přihasila až před dům, načež je vyděsila hlasitým zarážáním.

Protáhlá lebka s ostrou nosní kostí nad otvorem po dýchacích cestách, rozevřená tlama vybavená zuby připomínajícími lidské, bílý přehoz, skrývající nejspíš poměrně široký hrudní koš, čtyři kostěné nohy. Opravdu to vypadalo jako kůň. Konkrétně jako mrtvý kůň, a to pěkně dlouho. Kdo ví, jak to celé drželo pohromadě.

A jak to, že to na ně z jinak holých očních důlků koulelo velkými, jedovatě zelenou barvou svítícími bulvami.

V místě, kde by živému koni rostly uši, tomuhle rostlo krátké paroží. Kolem něj seděl zelený věneček a z něj visely pestrobarevné stuhy, mrskající sebou ve větru a obtáčeující se kolem lebky jako obvazy kolem mumie. Čelisti zdobily červené spirály.

„Jmenuje se Mari Lwyd,“ zašeptal rozklepaně Přemek. „Je to... je to...“

„Co?“ zeptal se Kalaš.

„Vtělení odplaty. Démon, kterej si chodí pro lidi, co provedli něco zlého.“ Blondák si přejel dlaní přes obličej. „Tohle jsem si fakt nepřál.“

„My jsme si z toho tady nepřáli nic, ale za to si nic nekoupíme. Co s ním budeme dělat?“

Kůň jako by se díval přímo na ně. Z díry v lebce mu stoupaly obláčky páry.

„Jsou jenom dva scénáře, jak to může pokračovat,“ řekl Přemek. „Buď někdo půjde ven a zkusí si s ním promluvit. To by nebylo tak hrozný, ale Mari

Lwyd je trochu jako Mikuláš. Mluví ve verších a chce slyšet zase jenom verše.“

„Nevěděla jsem, že maj démoni rádi poezii,“ ušklíbla se Léňa.

Blondák pokrčil rameny. „Myslím, že hranici bizarnosti jsme překročili hned s Lucinkama. Problém je, že s Marim Lwydem je to skoro jako soutěž. Pokud není s vaším přednesem spokojenej, nejspíš vám ukousne obličej.“

Kalaš se zhluboka nadechl. „A pakliže tuhle nabídku vynecháme?“

„Pokusí se dostat dovnitř. A potom nám ukousne obličej.“

Kalaš se zamyslel. Zabednili se tu pořádně.

A jasně, rohatýmu Ježíškovi to žily nervalo...

Ale to nepočítali, že by se jim sem něco mohlo protáhnout komínem.

„O půlnoci to celý skončí?“ zeptal se.

„Mělo by,“ potvrdil Přemek.

„Dobře,“ zhodnotil to Kalaš. „Je to kůň. Jestli se plánuje doslova vrhnout hlavou proti zdi, ať to klidně zkusí. Ale moc času mu nezbejvá a pochybuju, že vůbec projde dveřma.“

„No, on možná ne,“ poznamenala Léňa, „ale co támhleti?“

Oba pánové opět přitiskli zraky ke škvíře.

Napravo se ze tmy a vánice vylouplo asi osm nebo deset postav. Těm oči nezářily ani se světlo pronikající ven z chaty neodráželo od jejich kostí, pročež toho z nich moc vidět nešlo. Jen že se pohybují trhaně, jako by je končetiny zcela neposlouchaly. Sunuli se rovnou k domu.

„Průvod mrtvých,“ informoval lupiče polohlasem Přemek.

Léňa si připravila pistoli. „Máme mířit na hlavu?“

„Pravděpodobně ne tenhle typ mrtvých.“

„Úžasný. Nemohlo by z tebe občas vypadnout něco užitečného?“

„Pokud se sem neprobourá kůň,“ vstoupil do toho Kalaš, „neprobouraj se sem ani oni.“

První ze záhrobního komanda se doklátili k oknům a začali bušit do zdí a rvát za okenice. Chatu naplnilo dunění, třískání a skřípání, jako by se ji chystalo ze základů vytrhnout tornádo.

Někde se vysypalo sklo a společenskou místností se okamžitě prohnal mrazivý závan. Přímo před Léňou bledé prsty vytrhly z barikády prkno. V mezeře se zaleskla našedlá tvář a zčernalé zuby.

Léňa do ní strčila pistoli.

Prásk! Prásk!

Tvář zmizela, ale vzápětí byla zpátky, nebo ji možná nahradila jiná. Další deska zapraskala a něco těžkého narazilo do předních dveří.

Třísk!

Hřebíky povyjely ze zdí. Lednice se skříní, jistící vchod, poskočily.

„Nevydrží to!“ vyhrkl Přemek, couvající s deníkem přitisknutým na hrudi od oken.

„Ale vydrží,“ ujistil ho Kalaš. A opravdu tomu věřil.

Jenže pak se praskání ozvalo ještě odjinud.

Přemek žádné jiné praskání nezaregistroval. A bohužel se ani nekoukal, kam couvá. Prostě jenom couval. Kdyby se koukal, věděl by, že tam couvat nemá. Ale nevěděl to, a tak nacouval přímo do Dolfa a Čendy, kteří pod maskou okolního hluku vyloмили dveře od sklepa a nakráčeli jim do zad.

Kalaš si jich všiml příliš pozdě.

Dolf Přemka popadl jednou studenou, lepkavou rukou kolem krku a druhou kolem těla jako překvapenou milenkou.

„Nazdar, mladej,“ vychrchlal za pomoci vyschlých hlasivek.

Rachot vyvolaný bledými pazoury rvoucími chatu na kusy utichl rázně a nečekaně, jako zaseknutý gramofon. Zato Přemek vyjekl – a hned si to zopakoval podruhé, jak periferním viděním zaznamenal Dolfovy prázdné oční důlky, lemované zuhelnatělým masem.

Kalaš na mrtváka pohotově namířil pistoli a natáhl kohoutek, ale...

„Ale, ale, šéfe,“ usadil ho Dolf. „Přece bys nechtěl, aby to blondáček schytl dřív, než mu novej šéf spočítá váhu jeho černý dušičky.“

Kalaš zapřemýšlel, nakolik věří svým střeleckým schopnostem, a rozhodl se, že ne dost.

Léna na Dolfu mířila rovněž, ale ruka se jí třásla. „Jak to... Jak to, že nejseš mrtvej?“

Dolf se zazubil. „A kdo říká, že nejsem?“

Kalaš přešlápl. „Jaký to je?“

„Dá se na to zvyknout.“

„Nás čeká to samý?“

„Každýmu podle zásluh.“

Kalaš pokýval hlavou. „Co bude teď?“

„Inu, zabednili jste se tady pěkně,“ řekl Dolf a postrčil před sebe Čendu, jemuž pro změnu z očních důlků, úst a pár dalších míst stále trčela sláma. „Takže teď tady Čenda dojde otevřít ostatním a celý to skončíme.“

Čenda uvedl své strnulé tělo do nestabilního pohybu. Napadaje na jednu nohu minul namířené hlavně a odklátil se ke kuchyni... kde těsně vedle díry po Joulupukkim narazil do zdi a zatočil se kolem své osy.

Živé osazenstvo si povyměňovalo zmatené pohledy.

„Nepotřeboval by pomoci s navigací?“ nadhodil Kalaš.

„To ta sláma,“ pronesl omluvně Dolf. Na to, že si to Čenda zrovna hasil kolem něj na opačnou stranu, nijak nereagoval.

„A co ty?“

„Co já?“

„Ty vidíš dobře?“

Dolf vycenil zuby v pobaveném výrazu, zasyčel strohě: „Ha, ha,“ a zesílil sevření na Přemkově krku. Ale to už byl Přemek připravený.

Kalaš se s mrtvým Dolfem nevybavoval pro pocit duchaplné konverzace. Jen se snažil pohanovi koupit dostatek času, aby si mohl pomalu sáhnout do kapsy pro šňůrku s ochrannými talismany – a následně ji mnohem méně pomalu připlácnout Dolfovi na čelo a...

„Hovňajs!“ zahlásil Menšík a všichni se od srdce zasmáli. Tedy v rádiu.

V chatě se zasmál jenom Dolf. Tentokrát upřímně.

„Roztomilý,“ poznamenal a zmáčkl Přemkovo hrdlo natolik silně, že mu pod nehty začalo krváčet. „Ale jestli chcete bejt takoví...“

Stejně náhle, jako se chata před pár momenty třást přestala, se nyní zase roztrásla. Něco těžkého narazilo do dveří a spolu s tím se ozvalo pošoupnutí nábytku.

„Kurvadrát,“ ucedil Kalaš.

Třísk!

Lednice se převrhla a popojela po podlaze.

Přemek bojoval s Dolfovým sevřením, ale marně.

„Hej,“ strčila do Kalaše Léňa.

Třísk!

Další náraz. A další. Prkna na oknech jedno po druhém povolovala, dovnitř se natahovaly bledé ruce s ulámanými nehty.

Léňa chytila Kalaše za límec a pořádně jím zacloumala. „Hej! Musíme jít!“

Třísk!

V místnosti fučelo, že její křik skoro nebylo slyšet.

Kalaš se lítostivě podíval na Přemka.

„Ne!“ zasípal Přemek, ale to už oba utíkali k zadnímu východu.

„*Íííííhaháááááááá!*“ dolehlo k Přemkovi zvenku, následovně ráno, bezprostředně po níž kuchyní proletěla lednice.

Dům se otrásal, křivá dvířka skříněk sebou plácala jako křídla vyplašených netopýrů a uvolněné police i jejich zapomenutý obsah se sypaly na zem.

Příští náraz doplnilo tříštění dřeva.

Blondák se v Dolfově objetí zazmítal, ale o moc víc toho udělat nemohl. Čímž pádem mu nezbylo než všechno vsadit na to jediné, co jo.

„Počkej!“ vykřikl. „Počkej, prosím, na zápraží, hodíme řeč... ehm, na zápraží!“

Netušil, jestli se absolutní rým počítá, ale na nic lepšího v ten okamžik přijít nedokázal.

Randál kupodivu znovu utichl.

„Vypadá to, že máš kliku,“ vychrchlal Dolf a pustil ho. „Tak padej.“

Přemek si promnul krk a neochotně se rozešel k hlavnímu vchodu.

Možná jsem se jim měl přiznat, říkal si.

Že ta věc, co se minulý rok pokazila, ta, kvůli které zůstal z pohanské skupiny sám, byla jeho chyba. A možná ani ne tolik chyba, jako ignorace.

A zbabělost.

Sám odpověděl na inzerát. Rituály samozřejmě nebral vážně, jen mu připadalo, že strávit pohanské Vánoce v horách může být přča. Ukázalo se, že je to spíš hodně brodění se

závějemi a patlání zvířecí krve na kamení, což ho moc nebralo. Čili se na svoji část úkolu vykašlal, zalezl do posedu a usrkával z termosky čaj s rumem, dokud mu nepřišlo, že strávil adekvátní čas mimo chatu.

Večer oslavili zapečetění brány. Ráno jich z osmi účastníků zbývala polovina.

Islandští skřítki. Červené čepičky, lucerničky, jedové žlázy ve špičatých zubech.

Vedoucí jejich skupiny dorazil na skútru. Přemek na něm ujel. Všechny ostatní tam nechal a nikoho z nich víckrát neviděl.

Letos se sem vydal, protože už věděl, že je to pravda. Věděl, co se může stát, pokud bránu někdo včas nezapečetí. A doufal, že se potom na sebe třeba zase zvládne podívat do zrcadla.

Ale i kdyby to svým věznilům přiznal, co by se změnilo?

Nenechali by mě tu?

Zoufale se uchechtl a poodhazoval zbytek barikády jistící dveře. Hřebíky z futer již napůl trčely – stačilo pořádně trhnout a vzdaly to úplně. Vichřice se do Přemka opřela jako rázová vlna, div ho neodfoukla.

Zvedl si před obličej ruku na ochranu před živly a popošel na verandu.

Kůň na něj čekal pod schody, díky čemuž se víceméně nacházeli v jedné rovině. Bulvy mu jedovatě zářily. Pentle vlály ve větru. Z díry po nozdrách vycházely obláčky páry.

Zástupy mrtvých nehybně vyčkávaly, co se bude dít.

$SD\check{E}^L S_VOU \circ B_{HA}^J OBU, \check{C}_E R^V E, N_{E\check{Z}} TI \overset{K}{\underset{\circ}{U}}\check{N}$
 $LW_Y D K^{\check{U}} \check{Z}_I S E_R V_E$

Přemek se chytil za hlavu a klesl na kolena. Ozvěna těch slov se mu odrážela od lebky. Mozek mu probodly jehlice bolesti, před očima explodovaly galaxie, cítil, jak jeho vědomí opouští tělo, ale donutil ho se tam zase promptně vrátit, zatanul zuby a...

„Proč bys mi mou kůži bral?“ zachroptěl přes krev, co mu vytékala z dásní. „Teď jsem to přec nedosral.“

Léňa kopla do zadních dveří, a protože jim zvenku v otevření bránila návěj a o moc se nepohnuly, hned to ještě dvakrát zopakovala. Průvan, který se jim dral za límce, se tím nijak nezhoršil.

Lupička se odrazila a skočila do sněhu – a skoro po prsa v něm zmizela. Nejspíš zanadávala, ale víchr jí ta slova kradl přímo od úst a ke Kalašovi se proto donesly jen nezřetelné slabiky.

Nervózně se ohlédl do prázdné chodby.

No tak, padej! přesvědčoval sám sebe. Možná že venku zmrznete, ale aspoň vás nedostanou žádný podělaný démoni!

S tím si mohl ušetřit práci. Dobře věděl, že to neudělá.

Mezi jeho hlavní principy totiž patřil ještě jeden, pravděpodobně nejdůležitější.

Nikdy nikoho nenechat ve štychu.

A jistě, technicky se vztahoval na členy týmu, ale...

„Kurva,“ zašeptal a znovu se ohlédl. A málem dostal infarkt, protože se z metelice vynořila ruka a popadla ho za svetr na hrudi.

„Co to, sakra, děláš?!“ křikla na něj přes hukot větru Léňa. „Musíme jít!“

Kalaš se jí vytrhl. „Nemůžem ho tam nechat!“

„Jasně že můžem!“

„Vždyť ho ta přišera zabije!“

„To nemůžeš vědět! Je jedinej, kdo nic neproved! Jedinej, komu možná neukousne ksicht, i když to podělá!“

„To zase nemůžeš vědět ty!“

Léňa rozhodila rukama. „Víš co?! Tak si tady chcípni taky!“

S tím se otočila a se zvednutými lokty se začala brodit bílým mořem pryč.

Stačilo pár vteřin a nebyl z ní vidět ani stín.

„Nasrat!“ vrčela mezi hýkavými nádechy. „Já tady nezhebnu! Já ne!“

V plicích ji páčil mráz a po zádech stékal pot. Prodírání se závěsemi by bylo dost vyčerpávající, i kdyby viděla, kam jde, a takhle navíc každou chvíli vrazila ramenem do stromu nebo ji šlehla přes obličej větev.

Do bot se jí sypal sníh, kotníky ani prsty – všech dvacet – necítila. Rukojet pistolé jí přimrzala k dlaním, ale pustit ji odmítala. Ruce si stejně mohla schovat leda do podpaží. Až by se jednomu chtělo poznamenat, že by bývala udělala lépe, kdyby se na útěk lépe oblékla.

Ale po bitvě je každéj na koni, že jo?!

Rozhlédla se. Ze všech stran ji obklopovala tma. Do obličeje jí štípaly zmrzlé vločky. Od úst už jí ani nešla pára. S každým bolestivým nádechem se jí hrudníkem šířil chlad.

„Ghááá!“ zavřískala k neviditelným mrakům, jako by jí něco posedlo, a vyrazila dál. A tehdy si toho všimla.

Napravo se paralelně s ní něco hýbalo.

Neřemýšlela, co to je, prostě trhla zbraní a –

Prásk! Prásk! Prásk!

Zášlehy z ústí pistole třikrát na zlomek vteřiny ozářily okolí, což mělo za následek dvojí uvědomění: Zaprvé, že ji opravdu něco pronásleduje. A zadruhé, že to je její nejmenší problém, protože to není samo a ostatní pronásledovatelé jsou mnohem blíž. Konkrétně v kruhu všude kolem.

V kruhu, který se s každým zášlehem zmenšuje.

Prásk! Prásk!

Postava přímo před ní se zřítíla k zemi a Léňa se dala do běhu – hopsavého a příliš pomalého na to, aby se mezerou mezi černými siluetami zvládla protáhnout, než se uzavře. O čemž se ostatně přesvědčila, jakmile ji o pár momentů později něco popadlo za paži.

Nezkoumala co. Rovnou tomu vrazila zbraň do břicha a stiskla spoušť.

Cvak!

Úderník dopadl na prázdnou komoru. Léňa ale nezaváhala. Přetočila si pistoli v ruce, za doprovodu ošklivého křupnutí uhodila útočnicka pažbou do nosu a vysmekla se mu. Současně zaznamenala, jak se po ní někdo další natahuje z druhé strany.

Těsně uhnula před hmatajícími prsty a otočila se, aby se korytem vyhloubeným ve sněhu vydala na strategický ústup. A pro změnu do něčeho vrazila.

Ne do *něčeho*. Do *někoho*.

Bledé pazoury ji popadly za levou ruku, vlasy, hrud' i pas. Zazmítala se, ale v tomhle případě nehrozilo, že by se ze sevření dokázala uvolnit. Načež přišla ta horší část.

Ze tmy se před ní vyloupila známá tvář.

Na vteřinu se na sebe zadívali. Pak po příchozím v zoufalé snaze mrštila pistoli. Odrazila se mu od hrudi, jako by nic nevážila, a zmizela ve sněhu.

„Ale doprdele,“ zasípala Léňa a až s tím si poprvé připustila, že to asi přece jenom nezvládne.

Některým chyběla tkáň na obličej, jiným prsty nebo pár končetin. Jen zbývající vlasy a vousy zůstávaly spletené v opáncích a ozdobené pentlemi a korálky, jako by je něco nutilo si je pečlivě splétat i po smrti.

Přemek se ze všech sil snažil nenechat se tím výjevem rozhodit. Věděl, že je to test. Že jsou tu právě proto. Aby to pokazil.

Ztěžka polkl. „Odpustte mi, přátelé, nevěřil jsem, nevěděl jsem, ne-“

„Přemo!“ přerušil ho Kalaš, jenž se s pistolí v ruce vyřítit na verandu a dvakrát vypálil na koně (a ani jednou netrefil). „Seber se a padáme, kamaráde!“

Blondák se vyděšeně podíval na Mariho Lwyda.

$P_{OCH}^Y B_{L_S} A D_{UŠE}^T V_{Á} E_{oDT} E_{D} UŽ N_{AV} Ž_{DY} M_{Á}!$

„Ne!“ vykřikl. „Počkat, to ne! To se nemůže počítat!“

Ale mohlo – jak se záhy přesvědčil, když se mu koňská čelist zakousla do obličej.

Zuby protrhly kůži na tvářích a s jasně slyšitelným *mlask* ji shrnuly k nosu, čímž odhalily rudou tkáň.

Přemek se rozvřeštěl. Popadl koňskou lebku a pokoušel se z ní osvobodit, ale ta držela pevně. Z obnaženého masa prýštila krev a stékala pohanovi po krku.

Kostlivec zatáhl a kůže se napjala a začala praskat. Trhlina se jeho oběti rozjela přes pravé oko k čelu, odtamtud skoro kolmo dolů ke kořeni nosu a přes oko levé. Dole to vzala kolem koutku úst přes bradu až k ohryzku a větším obloukem podél čelisti k již roztržené části.

Trrrh-šplác!

Kůň škulb a Přemkův bolestí zkroucený obličej najednou nevisel na jeho lebce, ale ksichtil se u Kalašových nohou.

„Pomoz mi! Prosim!“úpěl blondák, ačkoliv bez asistence rtů to znělo spíš jako: „Hohos hi! Hohíh!“ Koulel při tom bulvami, bez víček velkými jako pingpongové míčky, které spolu se skoro až k lícním kostem obnaženými zuby zářily

v kontrastu s rudočernou, mokře se lesknoucí sva-
lovinou.

Koňská čelist obemkla jeho týl a začala ho poma-
lu drtit.

Kr-kra-krak!

„Hohíh... Hohíh...“, vzlykal Přemek.

Kalaš zvedl pistoli.

Prásk!

Netušil, co ho osvítilo, ale tentokrát se trefil.

Zbytek Přemkova obličeje vybuchl v krvavé kaši. Hlava vyklouzla z démonova sevření a mohutná blondatá mrtvola hodila andělíčka do závěje.

Démon se vztyčil na zadních a zaržal způsobem, z něhož se Kalašovi rozdvajilo vidění a z oken se vysypaly zbytky skla.

Mrtvými, dosud nehybně postávajícími kolem, jako by projel elektrický výboj. V jednom synchronním pohybu se napjali a oči se jim rozzářily stejně jako jejich pánovi.

Zasněžená mýtina, na niž zelené světlo promítaly, najednou vypadala jako scéna ze starého hororu. Stačilo, aby se z lesa vymotali Peter Cushing a Christopher Lee.

Takové štěstí bývalý šéf zločinecké bandy ale neměl.

Z lesa se nevymotal nikdo, jen se na něj celý ten rozsvícený dav vrhl. Naštěstí mu to pořád nešlo příliš rychle, což dalo Kalašovi čas zacouvat do domu.

Sotva se ale otočil ke společenské místnosti, pochopil, že udělal chybu. Z druhé strany se k němu kymáceli Dolf s Čendou a chodbou za nimi se míhaly kužely zelené záře.

„A do hajzlu,“ vydechl, nacpal si pistoli do kapsy, popadl židli, která ještě přednedávnem jistila vstup, a rozběhl se proti nim, aby si prorazil cestu ke schodišti.

Technicky vzato to fungovalo. Akorát když se do židle zamotaly Čendovy ruce a protočil se i s Kalašem dokola, neposlalo ho to ke schodům do patra, jak plánoval, ale k těm do sklepa. A protože dveře zely vylomené, nenacházelo se v jeho trajektorii nic, co by mu zabránilo sletět dolů.

Naštěstí si zvládl hned o jeden z prvních stupňů rozseknout zátylek, následkem čehož zbytek pádu moc nevnímal.

Probral se ve vlhku a chladu. Kebule mu třeštila, jako by si poslechl dunění zvonu přímo ve zvonici, ale jelikož cítil zimu i ostrou bolest, poté co se dotkl zranění, usoudil, že je ještě pořád naživu.

Ne že by tedy věděl, jak se cítí mrtví, ale v kombinaci s tím, že sklep osvětlovala zelená projekce nejméně pěti párů přízračných bulv, vsadil by spíš na to než na opak.

Se zakňouráním se nadzvedl na loktech a zamrkal.

„Tlakžle jslí nlaklonlec přlecle jlen uklončlil jlehlo trlápplení,“ zabublala Léňa. Z díry v krku se jí přitom vyvalila červená pěna. „Ulřčliltě jle vl tlom schlovlanlý nlějrlaklý plonlalučlení.“

„I tebe dostali...“ hlesl fatalisticky Kalaš.

Léňa pokrčila rameny a ustoupila šestému nebožtíkovi, jenž právě s dupáním scházel ze schodů – a jehož silueta dokonale vyplnila vchod.

I ostatní se rozestoupili a vytvořili mu dost širokou uličku. Kalaš věděl, co to znamená.

Že mě už brzo taky čeká příliš doslovnej facelift.

Převalil se na břicho a doplazil ke zdi, s jejíž pomocí se vyškrábal na nohy – a zatímco se na ně škrábal, vylovil z bundy zbraň.

Prudkým trhnutím ji příchozímu namířil do obličeje. Jenže než stihl vystřelit, přelila se přes jeho obličej záře generovaná ostatními a Kalaš ho poznal. Bohužel nikoliv z okruhu svých přátel, ale z incidentu v bance, kdy mu to Léňa naprala nad pravé ucho a Dolf do hrudi.

Sekuritákovi se z díry v lebce i průstřelů níže v pravidelných dávkách vylévala krev. V kulatém obličejí se mu leskl široký úsměv.

Kalašovi se roztrásla ruka. Nedokázal zmáčknot poušť.

Nakonec je to jedno, ne? Stejně by to nemělo smysl.

A tak zbraň zase odevzdaně svěsil.

Sekuriták se doklátil až k němu, sevřel mohutnými pazoury jeho hlavu a přitáhl si ho blíž. Kalaš v očekávání nevyhnutelného stiskl víčka, zatnul zuby a...

Mrtvák začmucha a odfrkl si.

„Víte co?“ řekl a zase ho od sebe odstrčil. „Tenhle je v pohodě.“

Vánice pomalu ustávala.

Kalaš se podíval na hodinky. Minuta po půlnoci, prvního ledna.

Dokonce i tady v horách se od mraků za doprovodu nekoordinované kanonády odrážely barevné exploze.

Mrtví se po sekuritákově soudu prostě sbalili a jeden po druhém opustili sklep i mýtinu – alespoň co mohl Kalaš soudit, potom co se nahoru vyšoural sám.

Ve spáncích mu s každým krokem pulzovala bolest. Vlasy měl na zátylku slepené škraloupem krve.

V chatě se všude válely kusy nábytku, nádobí, skla i oblečení. Oheň vyhasl a teplota se ustálila zhruba na stejném stupni jako venku. Ve stěnách pod nápory větru praskalo. Pod prahem rachotily myši.

Rachty-racht!

Kalaš doklopýtal ke krbu a zachytil se římsy. Punčochy s uhlím použili na zátop, ale ta plná jmelí na ní stále visela. Odvrátil od ní zrak.

Všiml si, že na podlaze leží Přemkův deník.

Se záupněním se pro něj sehnul, a jakmile se s ním místnost přestala otáčet, přelétl očima zápis, na němž se náhodou otevřel.

Huldufólk (skrytý lid), jinak známí jako islandští skřítci. Masožraví. Útočící ve vysokých počtech. Během zimy se ukrývají v lidských domovech. Na Štědrý den nebo na Silvestra mohou opustit skryš a hledat potravu.

Po straně se červenala rukou dopsaná poznámka.

Na Islandu je o dvě hodiny míň.

Kalaš netušil, s čím to má co společného. Alespoň dokud...

Rachyty-rachyty-racht!

O pět minut později stál zabalený do dvou kabátů venku a díval se, jak horskou chatu stravují plameny.

Radši neriskovat.

Doufal jen, že si toho fajráku někdo brzo všimne a přijede ho zatknout. Nechtěl v tomhle zatraceném lese strávit už ani o vteřinu déle, než bylo potřeba.

